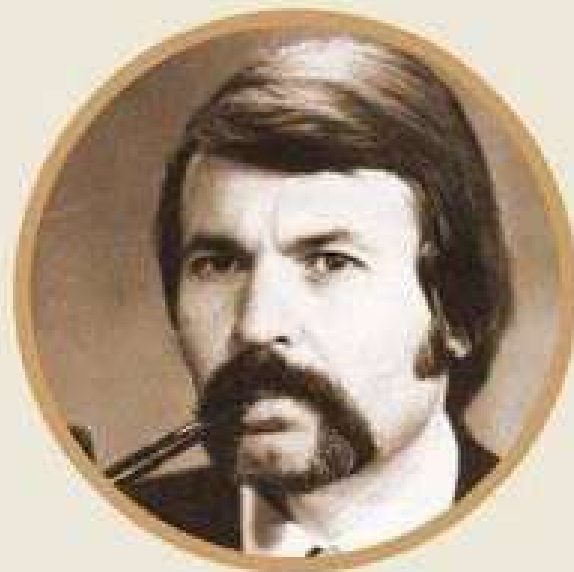

Francisc Vinganu

înghițitorul de tobe

OPERA OMNIA
POEZIE CONTEMPORANĂ

TIPOMOLDOVA

Francisc Vinganu

Înghițitorul de tobe

(antologie lirică)

Prefață

Francisc Vinganu este posesorul unei formule lirice inedite, ușor de recunoscut, greu de confundat. Pentru cei care l-au cunoscut el a fost un personaj tot atât de original și pitoresc ca și poezia sa, și generos în condiția sa de mare frustrat. Și nu pentru că viața i-a rezervat un destin de marginal. Ci pentru că frustrările și le inventează singur asemenea poezilor damnați de altădată, pentru a putea plonja în marele necunoscut. Dintr-o astfel de experiență se naște, destul de greu, volumul de debut **Acolo unde Dionysos** (1984), publicat abia la 46 de ani care lasă impresia unei atitudini „de receptare calmă, senină a realului” (Al. Ruja) și a unei cărți scrise „în ideea unei frapante originalități.”(Vasile Dan)

Încă din adolescență Vinganu descoperise boema, alături de Mircea Micu, apoi a cunoscut experiența alienantă a renunțării la limba maternă, mai săracă și mai puțin expresivă, a bulgarilor pavlicheni din Vinga. În sfârșit, e atașat fără rezerve modelului său Nichita Stănescu, poet care îl marchează definitiv și de care îl apropie o ingenuitate aproape copilărească. Această ingenuitate „este a doua natură: delicat și inflexibil, plin de candoare și tăios, el trăiește într-o lume a senzațiilor și retoricii încântate de sine și de jongleriile lingvistice în care se complăce” (Mircea Mihăieș, 1995). Dacă primul volum de versuri stă sub semnul lui Dionysos și ar putea traduce prin analogie cu beția dionisiacă, dorința artistului de a se uita pe sine într-o lume lipsită de înțelegere, în cel de-al doilea volum, **Pasărea Van Gogh** (1995), prin invocarea artistului solar și straniu – am putea vedea expresia dublei atracții, a nebuniei, pe de o parte, dar și a luminii și visului de sorginte apollinică, pe de alta. Se prefigurează aici cele trei direcții care îl preocupă pe poet în aventura căutării noului: prima este aceea a descoperirii limbajului singurătății/ alterității, a doua este posibilitatea comunicării și/ sau noncomunicării, printr-o viziune insolită, iar a treia e problema morții pe care poetul o pune în termenii simbolului și ai parabolei. Câteva din motivele liricii sale, singurătatea, ceasornicul, soarele, diagnosticul ilustrează un univers sensibil și un discurs forțat până la absurd care îl apropie de „familia modernștilor, de la Tonegaru la Geo Dumitrescu” (Mircea Mihăieș, 1995).

Încă de la primele poeme ale volumului **Blestemat de cocoși** (1999), el se raportează la Biblie și la câteva simboluri sacre: cina de taină, cuiul crucificării, crucea, Sf. Petru etc. Lor li opun imediat câteva simboluri profane, în primul rând cocoșii, apoi diagnosticul, singurătatea, vinul, ora exactă, Van Gogh și altele. Vinul și insomnia sunt mai vechii complici ai poetului care îi declanșează starea de criză; o agonie care demontează sacrul și cunoașterea, le contestă cu cruzime pentru a reveni cu o și mai mare înverșunare asupra credinței, urmată, de o nouă tăgadă. Prin aceste poeme care exprimă simbolic o experiență-limită s-ar apropia de „Puntea lui

Sorescu, documentele unei stări – ale unei apropieri de Dincolo.” (Cornel Ungureanu, 1999)

Volumul **Coșmar cu Paganini** (2002) este noua expresie a unei mari tensiuni lăuntrice care ilustrează profilul rebel ce își asumă revolta și alienarea împotriva lumii și a ordinii divine, percepute de atâtea ori ca absurde. „Îndoială, temere, nesupunere, sfidare, zbucium, viață, moarte, trufie nobilă coexistă, inseparabile, într-o viziune coșmarescă cu Paganini (...) Toată ființa sa devine tremur ce naște poezie” (Lucia Cuciureanu, 2002). Neliniștit, solitar, dionisiac, marginal, anarhic, autodidact, Francisc Vinganu a fost pentru viața cenaclului arădean un catalizator existențial și creator. Viața lui a fost una cu poezia, existența sa desfășurându-se în ritmul și pulsația unui spirit rebel și anarhic care și-a muiat pana în sângele existenței și în alcoolul imaginației. Cerneala simpatică a poemelor sale, de o autenticitate clamată, se răsfață totuși sub semnul neomodernismului lui Nichita, modelul său absolut, așa cum se observă și în volumul postum, **Ah!** (2005) Francisc Vinganu a înnobilit prin poezia sa de inspirație dionisiacă stirpea băutorilor de absint și pe cea a boemilor incurabili. Dar a avut puterea să meargă mai departe pe calea damnării și a revoltei. Generos în prietenii și exigent în criterii, el a ales calea unui echilibru interior fondat pe un stil simplu, accesibil și dezarticulat. Era fascinat de sportul metaforei extreme și al saltului în golul existenței. Cu toate că nu a fost un poet religios, se raporta mereu la Dumnezeu. Un poem precum *Rugăciunea poetului*, ne relevă o altă față a sa, încrederea mistică în cuvânt: „Literale/ sunt mătâniile/ mele/ cu care mă rog/ prin podgorii,/ sub cer nescris/ de stele, / pe care aștern/ lumina.” Francisc iubea viața ca nimeni altul: a trăit-o din plin, așa cum a vrut, ceea ce nu l-a împiedicat să reflecteze mereu la moarte și să mediteze asupra ei cu seninătate: „Până trăiesc/ zilnic/ veselesc moartea/ cu vin și lăutari albaștri/ o îmbrac ca pe o mireasă/ în lumânări aprinse/ să nu fie tristă/ mireasa mea.”

A murit așa cum a trăit, iar trecerea dincolo s-a făcut printr-un poem numit *Capitol biblic*, scris undeva pe peretele unui bar marginal, cu câteva clipe înainte de moarte. Extazul său s-a transformat într-o scurtă agonie, într-un fulger care ne-a tăiat răsuflarea tuturor. Ne-a părăsit cu poezia pe buze, așa cum obișnuia să ne surprindă uneori pe stradă sau în barul său preferat. Și trebuie să recunoaștem că poezia, ca și viața sa, are un tâlc adânc, greu de descifrat.

Prezenta antologie cuprinde toate volumele poetului publicate de-a lungul vieții: *Acolo unde Dionysos* (1984), *Pasărea Van Gogh* (1995), *Blestemat de cocoși* (1999), *Coșmar cu Paganini* (2002), precum și volumul postum *Ah!* (2005).

Gheorghe Mocuța

Acolo unde Dionysos

1984

Despre mine

Soarele
are ideile lui de soare
despre mine.

Copacii
au ideile lor de lemn
despre mine,
cu frunzele în buzunar
aleargă pe străzi
fluierând din vânt.

Doar noaptea
are ideile ei de întuneric
despre mine.

Trecere

Zăpada natală
obosită
de prea mult alb
se odihnește pe copaci.
Închid poarta după mine.
Pășesc pe o zăpadă moartă
împușcată c-un strop de sânge,
pășesc pe o zăpadă albă,
poate prea albă.

Mulțumire

Toamna a pregătit serbarea
recoltei adunate
cu ulcioare pline
de must dulce și roșu vin.
Am ridicat ulciorul
cu sete și am băut cu bucurie.
În semn de mulțumire,
am aruncat pământului
bănuții semințelor de rod.

Toamna

Una
din ideile mele
e anotimp
în care zboară muze
și un vânt specific
stinge ceasurile.
Poate e toamnă
și ochelarii copacilor cad,
vinul subtil se strecoară în struguri
precum poezii în singurătate.

Portret al bunicii la 80 de ani

Cînd bunica clipește
privind păsările
afișate pe cer,
ochii ei foșnesc.
Ea nu crede
în cosmonauții
care sar peste gardul lumii.
Pentru ea
nu este decît timpul
care seamănă
cu un plug ruginit
de-al bunicului...
și cît e ziua de mare
nu face altceva
decît să pună povești la murat
pentru nepoți.

Poem

Nu m-ați crezut
cînd v-am spus,
cuvintele mă aud.
Acum mă credeți
cînd vă spun
că unul din ochi,
n-are importanță care,
mă fură
și vinde imaginile
infinitului
lăsîndu-mă sărac.

Poemul meu de pace

Soldații
celui de-al treilea
război mondial
au automatele
încărcate cu fluturi.
Din avioane
cad confeti.

În prima zi
recruții învață
un nou pas de dans.

Cicatricele
de pe fața mea
indică generalilor
ora exactă
înainte de a începe
o nouă partidă
de șah.

Scrisori către toate războaiele istoriei

Am înhămat
felinarul
la noapte,
la noaptea încărcată vîrf
cu stele
și monedele ei scîrțiau
și pe străzi
era o circulație mare
de gropi
și mai aveam
o bucată de drum
de unde să cumpăr
un car cu litere,

cu care să scriu scrisori
către toate războaiele istoriei
că mă simt bine
și fericit.

Stînga-mprejur

Cuburile
scot limba la mine
fac gesturi
trag cu ochiul
și nu înțeleg
ce spun
de aceea întreb
morții pe care îi cunosc
ce spun cuburile,
dar ei nu-mi răspund
pentru că au gurile
pline de cuvinte.

P. S.

Bunicul își fumează pipa
pe un clopot tras de cai.

Tablou

Am copiat cerul
cu o groază de priviri.
Soarele îl copiez
c-un singur cerc.
Copacii au
atâtea cuvinte necunoscute
încât nu-i pot înțelege
fără păsări.

Perpetuum mobile

Bătrîne,
cheamă rîmele,
e vremea să faci
arătură de toamnă,
adîncă
pînă la umerii infinitului
în care să arunci
semințele
Timpului.

Balcon

Am construit
Pământului
un balcon
din care privesc
în curtea spațiului.

Un înger alb,
alb bemol,
cu aripi colorate
a înhămat timpul
și-l biciuiește
cu bici ghimpat.

Timpul fuge,
fuge ca timpul.

Podgoria gândurilor

Ce să fac
cu singurătatea dedicată
(acum
cînd arăt ca un anotimp
pedepsit de ecouri,
cu soarele încărunțit la tîmple).

Cui să las
această podgorie
a gândurilor?

Noptilor
care
erau mai aproape de mine,
de versul meu.

Meditație

Din oglindă
privesc în mine
să înțeleg
lucrurile.

Pădurea
este un animal
cu mii de picioare.

Păsări mici
cît secundele
ciugulesc timpul.
De ziua morților
bunicul
își arde lumînările
crescute pe față.

Catedrala

Acolo
unde Dionysos
a adunat cerul
s-a făcut întuneric.
Clopotele
sunt prăfuite
de rugăciuni.
Îngerul
își cioplește gîtul
în formă de cîntec.

Eu robul...
alerg după sîngele meu
într-o catedrală obosită
sub pașii mei.

Am dăruit câțiva pomi

Hei, oameni!
Soarele
a fost inventat
de Poeți
pe vremea
când umblau pe Pământ
și eu îmi aduc bine aminte
că am dezlipit
cu unghiile mele
un apus
vechi și trist
și am mai dăruit câțiva pomi.

Salon

Timpul
și-a deschis larg
ușa salonului,
unii intră
alții ies și se odihnesc
la umbra sunetelor.
Sunt expuse orașe
pe bandă rulantă,
formule
după cele mai clasice rețete.
Poveștile
sunt lăsate la garderobă.

Uși

Toate ramele
ar trebui
să aibă uși
pentru ca portretele
să poată ieși la plimbare,
să se întâlnească cu originalele.

Portretul meu
ar putea să mă înlocuiască
în insomnii,
să-mi care visele
dintr-un pat în altul,
ar trebui să aibă uși.

Invenție

Soarele
a inventat
o pădure,
pentru aceasta
i-a trebuit
mult cer.

Deși vede,
pădurea
este dezavantajoasă
pentru că nu este perfecționată
cu toate animalele
și într-un loc
unui copac
îi lipsește un cuib.

Lui Nichita Stănescu

Ea
a săpat sub cuvinte
cu un clopot
bine ascuțit,
a făcut un semn
în insomniile
seduse de pașii lui
peste care nu era
nici o noapte persană,
a îndreptat coasa automată
spre El,
a descărcat
cincizeci de morți,
a deschis Necuvintele
de unde i-a furat
vocalele și consoanele
economiste.

Ce știi tu, iubito

Ce știi tu, iubito,
vocalele albastre se agită,
atomii orelor exacte
se prăbușesc peste noi.
Ce știi tu, iubito,
cînd elice negre
trec ca niște nori
și frigul obosit
se odihnește în mine.
Ce știi tu, iubito,
cu cîtă răbdare primesc
singurătatea de dimineață.

Întrebări de poet

Ce-i singurătatea?
Cumpăna refuzată
la geamurile dealurilor,
batista fără lacrimi,
gloria postumă
cu lumînarea stinsă.
Cine-i singurătatea?

Strigătul existenței

Liniștea
a trezit un zgomot,
dar nu este zgomotul
pe care îl aștept.

Este timpul
care s-a strecurat tiptil
și a sugrumat o secundă

și este strigătul secunde
cuibărit în materie.

Singuraticul

Singuraticul
noaptea
are inima descultă,
nici scaunul
din camera lui
nu tropăie
și el
își umple ceasul
și-l bea,
își mai umple ceasul
și bea
și timpul lui e vin.

Cunoaștere

Mă apropii de mine.
Țin soarele în mâini.
Îi pun o zgardă
să nu muște cerul
din care să se scurgă
tot albastrul.

Mă apropii de mine.
Țin soarele în mâini.
Îl leg de anotimp.
Ce mult seamăn
cu sîngele meu nepieptănat!

Curs

Cer oblic.
Un corb
s-a oprit
pe hoitul
unui clopot
și ciugulește
sunetele vîscoase.
Și timpul
nepăsător
trece cu arma
încolonat
în secunde.

Iartă-i un sărut

Ai vrut
să cunoști
mâinile triste
ale unui poet.
Intră cu grijă
în singurătatea lui
cu rana veselă
a buzelor tale
și iartă-i un sărut.

Singurătatea cînta

Îmbrăcată
în veșminte de gală
singurătatea
a venit la mine
cînd mi-am sărbătorit
primul an de naștere.
Și eu eram îmbrăcat
în scutece de gală.
Singurătatea
Ciocnea cupe cu vin...
Singurătatea cînta,
eu plîngeam.

P. S.

Văd întunericul fără lumină,
ideile fără cuvinte.

Repetiție

Pământul
face repetiție
cu bătrînii
și cu speranțele.
Poate n-au murit,
sunt numai îmbrăcați frumos.
Scuzați-mă,
e târziu
și eu
am promis insomniei
să-i aprind
lumînările.

Înghițitorul de tobe

Timpul înghite
tobe
după
tobe
și abdomenul lui
căzut
peste cureaua orizontului
ticăie.

Voi, de colo,
luați urechea de la ceas
nu-i frumos
să spionați timpul.

Clopotarul

Clopotarul
are tatuată pe inimă
ora cinci.
După încă mulți ani,
pe memorie.
Mîinile
clopotarului
au zece sunete,
pe sunetul mijlociu
poartă un clopot cu rubin.

Clopotarul ecou.

În saloanele istoriilor literare

Am văzut
idei
scăpate
din coșul de hîrtii
din biblioteca poetului,
mușcînd mediocritatea
la subțioară,
rînjind
sub unghii
cu iarba dracului.
Am întîlnit
idei
în saloanele
istoriilor literare
spărgînd
semne de punctuație.

Vecernie

Într-un turn clasa întâi
unde servesc muze
în sutane,
unde se bea în clopote de cristal
și nu ți se dă
restul la idei,
unde într-un colț discret
cântă ciori vopsite
valsurile lui Strauss,
mi-am băut toți prietenii.

Dimensiuni

Dimineața
urcă în copaci
pe trepte de cocoși
colorați.
Șoaptele
pronunță cuvinte
răgușite.
Străzile sunt încuiate.
Clopotarul
aleargă
tropăind
pe clopotul de dimineață.

Semne

La apusul
soarelui
îngrop
evenimentele zilei
în degetul arătător.
Semnele
sunt din memorie
albă.
Înainte de-a adormi
îmi pun ochelarii
ca să văd
în somn
dacă mâine
am un eveniment
mai deosebit
pe care îl voi îngropa
sub lespedeaua unghiei.

Labirint mecanic

O furnică mecanică
traversează lumea,
nituind
pământul
acolo unde au căzut secundele.

Eu caut un punct fix
de care să mă sprijin
ca să mut liniștea
aproape de mine.

O furnică mecanică
traversează lumea
remorcînd străzile.

Croitorul

Într-o zi
un croitor
a intrat
în urechea
acului
și cine poate ști
ce a făcut,
dar după ce a ieșit
pe fiecare haină
în loc de nasturi
coase jucării.

Cerul ca o pauză mare albastră

În vestul
cuvintelor mele
e mare război,
e mare război.
O virgulă împușcă timpul
și din rănile lui
curge o pauză mare
albastră.

Împreună

Împreună cu soarele
sunt cea mai frumoasă
podgorie.

De noi s-a îndrăgostit
tăcerea
scăldată în apa limpede
a primăverii,
ecoul lutului din ulcioare
și cele mai mici cioburi
de păsări.

Împreună cu soarele
sunt cea mai veselă
podgorie.

Truditori de cuvinte

El
culege ulcioare
de pe arborele
genealogic
într-o vitrină,
pe care le vinde
Poetilor.
(acești truditori
în miraculoasele mine
de cuvinte)
Din câștigul lui
moștenit,
am cumpărat
o cicatrice
în care locuiesc.

Străzile

Străzile
se întorc
cu valizele pline
de pietoni.

Îngeri cibernetici
cu craniul albastru
construiesc sărbători
cu mai multe etaje.

Străzile pleacă
cu valizele pline
de pietoni.

Puterea liniştii

O pasăre
cu zborul răguşit
s-a oprit
pe unul din degetele
trist-desfrunzite
ale copacului...
şi împrejurimile
sunt răguşite,
doar urmele
unui îndepărtat trecător
tropăie.

Inscripție

Pe un frig
gramatical
o Voce
fără mânuși
și descheiată
la guler
ridică propozițiile
în picioare
la trecerea
Poetului.

Neliniștea

Este
o noapte,
grea,
care tropăie
pe-acoperișuri,
deasupra ei
străzile cerului
pe care se plimbă
o stea îngîndurată
cu razele la spate.

Neliniștea ei
lovește
inima poetului,
ca un luceafăr
în poarta
Cetății.

Epilog

Vîntul mătură liniştea.
O stea cu lumini înalte
trece prin faţa veşniciei.

Vîntul mătură liniştea.
Vino!

Ştiu că nu sunt destoinic
să intri sub acoperământul meu,
dar e suficient să rosteşti
un singur cuvînt
şi sufletul meu
se va vindeca de plăceri.

Vîntul mătură liniştea.
Noaptea
e împodobită cu lumînări,
eu răsfoiesc geamul.

Lecție la Poarta Sărutului

Martor
îmi este
stîlpul din poartă
că Luna
vrea dragostea s-o cunoască.
Topește-ți, deci, galbena gheață,
aruncă coarnele în genune
și cheamă cu voce vrăjită
de diletantă
Luceafărul
cum chemi noaptea
pe Poeți,
dar să știi
totul este efemer și sacru.
Bătrînețea
te va prăbuși
ca pe-o simplă stea
de toamnă.

Control

În ziua
cînd m-am născut
la un control minuțios
asupra mea s-au găsit:
un cap plin cu țipete,
două mîini
și alte obiecte
de care
nu mă puteam folosi.
M-au împachetat
și am fost expediat
viitorului.
Mult mai tîrziu,
cînd mi-au făcut
un super control,
asupra mea
au găsit:

o iubire,
mai multe perechi de nervi,
o colecție de idei
și o moarte.

Păsărea Van Gogh

1995

Moto:

*Din cauza imaginației
nu mai știu
cine sunt.*

Întoarcerea poetului

Zori.
Cîntecele cocoșilor
cad zaruri
pe liniște.
Poetul se întoarce
din manuscris,
buhăit
ca un sîn
de fecioară.
Intră în lumină
și se culcă
pe un ceas
care scîrțîie,
ca și gura bunicului
noaptea.

Accelerație

Cu piciorul
apăs
pedala de accelerație
a ceasului.
Sîngele îmi transpiră.
Este noapte.
Sub noapte –
altă noapte.
Albă.
Și punctul meu
de sprijin
este alb.

Paiate colorate

Deșurubez
paiate colorate,
paiate mov,
paiate albastre
pentru spectacolul
de sîmbătă-seara.
Paiata mov
a îndoit cartonul
în formă de mov,
paiata albastră
a îngenuncheat albastru,
adevărată dramă.
Publicul își șterge lacrimile
de carton,
discuții de carton.
Comand un kg. de vin ieftin,
fumez țigări colorate
țigări mov
țigări albastre
și înjur.

13 barat

Vînt.
Socluri.
Mucuri de înger arși.
Cocoși.
Cîntecele neînchiriate
și eu,
căruiă îmi cresc pe față
tot mai multe pendule.

Numai singurătatea

Nu mi-a mai rămas
decît ceasul
pe peretele
poeziei,
pîna și toamna
este a copacilor.
Soarele
este același,
diagnosticul
este același,
numai singurătatea
este alta.

Pasărea-voce

În Siberia poeziei,
prin viscolul iubirii,
în fața crucii
din ochii mei
curg umbre.

În jurul crucii –
urme.

În Siberia poeziei
răsăritul este împrejmuț
cu oameni ghimpați,
din care pasărea-voce
încearcă să migreze
în cuvânt.

Maestrul popicar

Eu sunt
maestrul popicar
și noapte de noapte
în copacul meu
se întâlnesc
nebunii viselor
la o partidă
de popice.
Se joacă cu bile albe,
cu bile negre,
pariurile se fac
pe cuvinte,
rănile sunt bandajate
cu strigăte exacte,
iar dimineața, da, dimineața
înconjur pierderile
cu steaguri stinse.

Polenizez cuie

Într-o zi
m-am pierdut
într-un clopot
și am devenit
sunet.
Trezesc podgorii.
Vînd străzi.
Procur ore
și polenizez cuie
pentru răstigniri.

Păsărea Van Gogh

Păsărea
Van Gogh
are petale galbene
în loc de pene,
își face cuibul
din versuri de măslin,
din salcie plîngătoare,
din versuri de stejar.
Păsărea Van Gogh
clocește
un viitor
o speranță,
puii îi hrănește
cu boabe de mătâni.
Cîntecul păsării Van Gogh
e floarea-soarelui.

Ce înseamnă să fii dinte de ferăstrău

Să fii
dinte de ferăstrău
și clopotarul
să-ți fie verișor primar,
să fii
dinte de ferăstrău
și să ai trecere
la insomniile casei,
iată ce înseamnă
să fii
dinte de ferăstrău.

Rețetă pentru poetul bolnav

Se ia
un stol și jumătate
de păsări,
se pune într-un soare
curat
ținut de toarta stîngă
și se pisează
pînă la pulbere,
apoi se bea
cu mai multe cupe cu vin.

În poezie, ideile

Ideile
aleargă
pe autostrada
mașinii de scris.
Personajul principal
este singurătatea
cu toate treburile ei.
Poetul este
o altă singurătate
care locuiește
într-un ceas
premiat
cu ora exactă
Ideile...

Agonie

Cocoșii latră bezmetic
ziua din mine,
ziua s-a trezit.
În una din zile
am să-mi tai cocoșul,
vecinii,
întreg satul, vor tăia cocoșii.
Atunci voi dormi liniștit
fără vise,
fără somn.

Pasărea în doliu

În timpul zborului
vânătorul a împuşcat
oul
din pasăre.
I-a lăsat zborul –
aripile,
partea ei de cer,
dar ce folos:
cuibul e pustiu,
pasărea în doliu.

Bat bătăi

Afișe.

Afișe de serviciu.

Bunicul coboară
de pe pământ.

Bat bătăi.

Bunicul coboară
pe treptele crucii.

Bat bătăi.

Bunicul mai are
trei trepte
și nici un pas
în plus.

Cor de clopote

Moartea clocotește
în genunchii babelor
sicrie,
lanul generației,
hectare de cruci,
timpul îl seceră cu coasa.

Nu mulge
frânghiile de întuneric
ale clopotelor!
Somnul duhnește a cucuvele,
doliul
să nu corupă fecioarele.

Aspect

Cerul e ud de stele.

Pereții caselor
sunt pătați
de lătrături.

Noaptea sunetele
au formă de locomotivă.

Intru în casă.

- Iubito, aprinde-ți sîni,
să găsesc mai repede
sentimente.

Destin

Prin frînghiile bisericii
curg clopote:
clopote albe,
clopote negre.
Într-o zi
pe turnul ei
s-a oprit o scamă
cu ciocul negru,
de atunci port în raniță
un plus de lemn.

Singur pe mine

În nopțile
cu ulcioare
ascult șoapte
care reîncarnează
cruci,
cruci cu fructe
oprite.

Cu mâna întinsă
sunt singur
pe mine
și mă cerșesc.

Poetul

Într-un colț
de piață,
cu gulerul ridicat,
pe un afiș vechi
și trist
Poetul
își vinde insomniile
pentru pâine,
sare
și vin.

Instituția

Ceasornicul
este cea mai mare instituție
pe care o cunosc.
Aici sunt angajate
secundele
în salopete negre.
Într-o zi
am făcut
un pas greșit.
Patronul
mi-a desfăcut contractul;
de atunci
umblu cu cimitirul
în raniță
și caut o stea
la care să mă angajez.

**Poezie „Cu dragoste față de lacăte și chei”
(Citită într-o sală, pe care balena Fi
o împingea spre triunghiul Bermudelor.)**

Pe scaune
mucegăite
vise obeze
își scuiță
decorațiile
pe scenă
și pleacă
spre golgotele lor,
sprijinindu-se în cruci.

Felinarul

Un mușuroi
de secunde
trage soarele
spre anotimpul lui.
S-a întunecat.
Destinul
a aprins o lumânare
în gura bunicului
și corectează
greșelile.

Autoportret în sol major

Sunt cercuit
economic
ca soarele,
în jurul timpului
două picioare
două mâini
un cap
și mă rostesc
propriei cruci,
cruce cu ceas.

Mă lovesc și sun

Luna
decupează întrebări
de aceea mă lovesc de întuneric
și sun
ca un tras de frînghie,
dar voi credeți
că iarăși fac înviere.

Cu monede sălbatice

Am mobilat diagnosticul
cu un ceas oprit
la ora neexactă,
cu o carte nescrisă
și cuvinte
înfricate.
Totul plătit
cu monede sălbatice.
Seara
în mica speranță
cu sticla afumată
se suflă devreme.

Întîlnire cu piatra

Bunicul
își poartă
tot mai mult
jobenul de piatră
într-o parte.
Pe el
nu se mai vede
nici data nașterii,
nici data morții,
pur și simplu
a înverzit.
În octombrie, când își sărbătorește
ziua morții, trec pe la el
să stau de vorbă cu mine.

Cum am învățat zborul

La trei ani
de la cruce
am învățat
să stau
într-un picior.
Mult mai târziu
târziu mult, când a ruginit gravitația,
am învățat să stau
pe nici un picior,
ca păsările
pe o rază de lumînare.

Precum Van Gogh

Pentru Mircea Mihăieș

Am aflat singurătatea
cu pasul,
precum Van Gogh
a înfiat briciul
și în drumurile mele
citesc manuscrisele
poetilor
prinse în piroane
pe cruci,
cu gura uscată
de cuvinte.
Am înfiat singurătatea
cu pasul.

Pasărea-poet

Pasărea-poet
zboară,
fără aripi,
n-are trup.
Nu poate
fi prinsă în colivie.
Pasărea-poet
zboară prin mine
cu făclia
în cioc.

Zilnic în alt calendar

Pe un cal alb,
trecutul
trece pe lângă mine
prăfuit.
Degete surde
cîntă pe viori
mute.
Din raniță plînsul
cerșește doi bani
și jumătate.
Zilnic urc
în alt calendar
și călătoresc
în genunchi.

Faza scurtă

Noapte de noapte
pe acoperișul casei
se oprește o mașină
cu pene galbene,

care o așteaptă
pe bunica, privind-o
cu faza scurtă.

Vesel ard două lumînări

Vesel ard
două lumînări
în Catedrală,
nu se mai îngroapă
cranii cu inedite,
nu mai explodează
păsări pe cer,
furtuna
nu mai iscă furtună,
nunta e în toi,
vesel ard
două lumînări
în Catedrală.

Mă caută paharul lui Esenin

Liniștea moșăie.
Mă caută paharul
lui Esenin.

Ne lăsăm semnele de întrebare
la garderobă
și intrăm într-o înjurătură
din categoria a treia.

Ciorile cîntă.
Fusta nopții cade
și i se vede întunericul.

Dăm autografe
pe picioarele
scaunelor.

Zbor deshămat

Am deshămat
pasărea
de zbor.
Mă întrebați
cum este zborul
fără pasăre?
Ca o cicatrice
deslipită
de pe fața morții.

Ca să nu fiu văzut

Ca să nu fiu văzut
când spun adevărul
m-am răstignit
cu spatele la voi,
dar de cele mai multe ori
vă proiectez în ochi
semafoare.

Anotimp, spațiu și poet

pentru Vasile Dan

Să învingi
poezia
într-o coridă
c-un ecou
de cea mai bună calitate,
să învingi
poezia
într-o coridă
și sîngele ei
să se prefacă în vin,
să învingi
poezia
într-o coridă:
iată ce înseamnă
să fii
anotimp, spațiu și poet.

Cu termometrul sub aripă

A intrat,
și-a scos
cuiile din palme
și m-a îmbrățișat.
Adevărul
mi s-a înroșit.
L-am servit
cu rugăminți
și vin,
dar el a insistat
să-i dau norocul
din degetul arătător
Nu pot.
Pasărea mea
zboară
cu termometrul
sub aripa stîngă.

Singurătatea este poet nenăscut

Adun
orele exacte
și ceasurile cu viermi
într-un cuvânt,
pînă fermentează.
Timpurile, să ne jucăm;
numără pînă la trei
și eu mă ascund.
O, timpule, timpule!
Singurătatea este poet
nenăscut.

Mă-nsingurez

Cuvintele
nu mă auzeau,
erau departe
de obiectele lor.
Cuvântul cub
era departe de obiectul cub,
cuvântul vin
era departe de obiectul vin,
cuvântul paiată
era departe de obiectul paiată,
cuvântul minciună
era departe de obiectul minciună,
de aceea, fraților,
mă-nsingurez.

Natură moartă

Noaptea
întunericul doarme
în curte.
Trandafirul alb
visează alb.
Dumnezeu
s-a spînzurat
cu o credință
deasupra cireșului.
Eu cred
în spînzurătoarea lui.
Cuiul cinei de taină
ruginește
și obiectul joi
e mare cât un munte.

Noaptea, ca un toiag

Care arătător
îmi fluieră,
de bine sau de rău,
când arăt noaptea
îngerul păzitor
în uniformă de toamnă?

Durerea
știe dinainte
adevărul
și noaptea, ca un toiag,
cade peste mine.

Tăcere poetică

Noaptea tac
cu creionul
în mână.
Tac despre iubire,
tac despre timp,
tac despre singurătate.

Dimineața,
când apar primele uși,
tac despre tăcere.

Gînd rostit fără cuvinte

Mă caută un glas,
abia îl aud
sau nu-l aud,
cum nu mă aud
nici pe mine,
un glas pe care nu-l văd
deși e pretutindeni
în rugăciunea mea,
ca și mine,
care sunt pretutindeni
în mine,
ca un gînd rostit
fără cuvinte.

Cap nichelat

Moto:

*Nu știu ce este moartea,
ființă sau obiect,
dar știu că este singura
care nu mă plictisește.*

Capul îi este
nichelat.
În orbita dreaptă
un felinar roșu
aprins,
în cea stîngă
o lumînare.
Mă privește cu faza
lungă.
Cînd încep să-i vorbesc
despre tămîie,
fuge.

Punct gotic, puțin gravid

La gît port
un vers
de care atîrnă
un punct gotic
puțin gravid,
pe care este gravat
cuvîntul sfîrșit.
În punct
fermentează el.
În loc de aripi,
îi cresc coarne.

Cineva din noi

La Cina cea de taină
servesc cocoși
îngrășati cu ore exacte.

Cineva din noi,
la miezul nopții,
va trăda.

Zîmbetul tău, pasăre de noapte

După ce m-ai scos
din crîsmă
ca dintr-un text religios,
ai plecat.

Ceasurile putrezesc,
cuvintele se încaieră
în țara singurătății.

Eu de ce sunt nerăbdător
ca săgeata,
să te revăd?

Coca nopții s-a copt
și eu veghez,
fără insomnie,
zîmbetul tău,
pasăre de noapte!

Ascund strigătele
în cruci
dorințele în sînge.

Dansăm dama-moarte
și-ți cade o aripă,
pasăre de noapte,
aripa de lemn.

Dansăm între popice
pe ringul lor
și au gurile zdrobite
și avem gurile zdrobite,
pasăre de noapte,
zîmbetul tău.

Fără serie

Acestea
sunt treptele
pe care
a urcat
Poetul
spre creație
și mi s-au arătat
cruci vechi
fără serie.

Din cuvinte netencuite

Am înălțat
o poezie,
în care locuiesc,
din cuvinte netencuite.
În turn am pus
un ceas cu aburi.
Pe lângă poezie,
în rama
Cinei celei de taină,
mi-am plantat
umbra,
sub care zilnic
îmi consum singurătatea.
Punctul pe A
îl las neterminat.

La răscruce de toamnă

În mijloc –
piața, în care sfinții
fac grevă.
În jurul pieții,
de piroane
atîrnă nopți
acoperite cu stele.
Jos, la picioarele destinului,
pe roata timpului,
păsări în uniformă
ciugulesc
lacrimi de ceară.

Ridicătorul de popice

Eu sunt ridicătorul
de popice în doliu
și sfinții mă plătesc.
Eu sunt ridicătorul
cu amănuntul,
cînd vine, vuieste
seceră zi și noapte.
Ridic din nou
începutul în picioare;
vine, vuieste, seceră
și păcatele îmi transpiră.

Autografe

M-am aruncat
din cer
pe cruce,
cu dreapta
n-am nimerit
pironul
și, răstignit,
m-ați obligat
să vă dau autografe
pe cele mai frumoase
păcate.

O idee îngîndurată

O idee îngîndurată
fără culoare,
încălțată în tobe,
mi se plimbă
prin auz,
de aceea Eu
nu pot
să-mi părăsesc
piroanele.

Șapte trepte

De grumazul meu
atîrnă
șapte trepte,
pe care timpul
și-a pierdut
potcoava.
Pe trepte –
cerșetorii
în mâini
cu manuscrisele mele
nescrise.
Sub trepte
umbrele lor
cu umbrele manuscriselor
nescrise.

Timpul plecării

Timpul bate toaca
în barba ceasului.
Se adună sperietoarele,
este timpul plecării.
Cele cu grade în față,
fără grade în spate.
În boccele și-au pregătit
vânt, ploi și ninsori.
Cîte o cioară
pe marginea drumului
huiduie.
Toaca bate
în barba ceasului.

Blestemat de cocoși

1999

Moto:

*Biblia mă citește zilnic, mămico,
Și-mi pune întrebări
La care nu știu să răspund.*

La Cina cea de Taină

La Cina cea de Taină
servesc cocoși
îngrăsați
cu ore exacte
și cineva din noi,
Cristoaso,
la miezul nopții
va trăda.

Scopul invenției

Cuiul
a fost prezentat
pentru prima oară
ca invenția forte
la Cina cea de Taină
altfel trădarea
nu și-ar avea rostul.

Jurnal

Mă întreb dacă volumul Cărțile crude al lui Mircea Mihăieș m-a scos din imprudență, sau m-a aruncat în imprudență, rămîne de văzut.

Să-l cerșesc pe Dumnezeu

Deasupra mea
zboară
o cruce cu pene,
în cioc
cu vocea rugăciunii mele.
Ies din deasupra mea
trăgând destinul
după mine,
spre ușile altor rugăciuni
să-l cerșesc
pe Dumnezeu.

Toamna singuraticului

Cerul sparge ploi,
este toamna singuraticului
împuşcat c-un diagnostic.
Stropi de sânge ciocănesc
în cuvintele lui.
„N-am timp de sperietori,
bat ultimul sărut
în palma Cristoasei”
și stropi de sânge
ciocănesc insistent
în cuvintele lui.

Jurnal

Azi am văzut un apus sigilat în lut.

Agonie

Cocoșii latră bezmetic
ziua din mine,
ziua s-a trezit.
În una din zile
am să-mi tai cocoșul,
vecinii,
întreg satul va tăia cocoșii.
Atunci voi dormi liniștit
fără vise,
fără somn.

Jurnal

Azi este vineri 13, simt cum mi se decolorează pînă și privirea.

Mică rugăciune

Eu sunt o podgorie
cu două roade,
Doamne,
dacă nu-mi rupi
luminile
care-mi cresc
pe frunte.
Din rugăciunile mele
fac vinul
pentru Cina cea de Taină
și altarele
tale.

Eram toți poeții lumii

Criticului Cornel Ungureanu

Eram toți poeții
lumii
legați la gură
cu titluri
și fără portretele
iubitelor.
Ni s-a dat
să cultivăm
o singurătate
năpădită de spini
din care ne-am făcut
coroane
sub care frunțile noastre
transpirau.
Noaptea
ne adunam
în jurul
unui licurici
bătrân
și ascultam lumina lui.

Marea și pescărușul

Eu sunt marea,
Tu ești pescărușul.
Am un singur val roșu
care se rostogolește
spre gura
balenei de pământ.
Tu mi-ai spus
că te dor distanțele
și ai să cazi în mine.
Eu sunt marea,
Tu ești pescărușul.

Cu aripile crescute în cuvinte

Sunt pasăre
cu aripi crescute
în cuvinte
și zbor pe un segment
de timp.
O, vânătoareaso, rogu-te
lasă punctul
și nu mă împușca.

Plecarea destinului

Ciocănește.

Deschid palma.

Intră.

Se așează pe linia vieții.

Meditează.

Suspină.

Se ridică.

Ia soarele sub braț

și pleacă.

De mult

De mult
nu mai umblu
prin bărbile sfinților
în care zboară
îngeri sălbatici
cu cădelnițe
în cioc
și pe pereți
cai verzi
cu sceptre potcovite.
De mult
nu mai visez lut
în bărbile sfinților,
e frig și se întunecă.

Lacrimi

Sunt
cea mai săracă
vină,
îmi amanetez
ultimele
lacrimi
cu care
îmi răscumpăr
piroanele.

Poetul

- Cine ești?
- Poetul.
- Ce faci?
- Gîndesc un soare.

Aici voi ademeni ușa.
Și, ca să am destulă lumină,
voi introduce două tablouri
Van Gogh
și acum,
cînd am terminat tot lucrul,
permiteți-mi să vă cînt
din flaut.

Jurnal

Am primit cartea lui Horia Ungureanu Fîntîna & Matei și Maria. Carte care mi-a salvat două insomnii. Ce mult am regretat cînd am terminat-o. Peste timp o voi reciti.

Dacă

Moto: *(final de scrisoare)*

*... soba afumă și mă simt singur
de Voroneț. Sunt plin de biserici,
precum vinul este plin de neologisme,
de aceea nu mă poți înțelege.*

Dacă
pământul
moare,
am
să-i
fac
un
coșciug
rotund.

Întrebare

De ce m-ai aruncat, mamă,
în pălăria cerșetorului
de pe cruce?

Ai fost îndrăgostită
de tâlhar?

Biserica din zaruri

În biserica pustie
ridicată din zaruri
albe și negre,
cu o singură rugăciune
blondă
pe peretele dinspre răsărit,
îmi ascult pașii vechi,
pașii de pe vremea
cînd încă n-am învățat
să mă nasc.

În jurul tăcerii

Deschid la refuz
robinetul cuțitului
și cu sânge cald
spăl cîntecul cocoșului
de seară.

Pregătesc cina
pe un ceas vechi
care afumă.
Drumurile îmi ciocănesc
în ușă.

Înăuntrul orei exacte

Ceasul
se îndreaptă
cu bastoanele
spre ora exactă,
în care missa
a început
cu câteva biserici
îngenuncheate
și eu
care mă rog
pentru sănătatea cocoșilor
de dimineață.

Fără P.S.

Înainte de cuvinte,
chiar înainte de a mă naște
primii filozofi
mi-au fost păcatele.
Fac parte dintr-o promoție
bună de greșeli,
prietenă îmi este înjurătura,
e brunetă
cu ochi solari,
întă și subțire
ca un aer.

Dorință la pătrat

Aș vrea
să mă reîncarnez
într-un cui
și de mine
să se spânzure
Van Gogh.

Poezie semi mută

- ?
- ???
- ?????
- ???????
- ???????!
- Da.

Jurnal

*Poezie inspirată în urma discuțiilor cu T. V.
Iată, tăcerea cifrelor, spune multe.*

Cînd diminețile își îmbracă lumina

Ce mai faci, Poete,
de cînd
ai copt noaptea strugurii?
Veghez diminețile
cînd își îmbracă lumina
și te privesc
cum pe fața Ta
răsar icoanele,

mă dezbrac de aripi,
sar pe fereastra natală
în eul meu rece
ca un cuvînt nerostit
în blestem.

Oul cu ghimpi

Cuvântul
din care
m-am născut
??????
oul cu ghimpi
clocit
de semnul întrebării.

Ce

Casele
sunt împăiate cu chei,
pe străzile lungi
cît un cîntec
de chefliu.
- Ce este Poetul
cînd doarme?

Totul aleargă

Ideile aleargă
pe autostrada mașinii
de scris.

Personajul principal
este singurătatea
cu toate treburile
ei zilnice.

Poetul
este o altă singurătate
care –
locuiesc
într-o pendulă.

Jurnal

Mă simt singur pentru că am făcut o singură zi de grădiniță.

Pe palma unei frunze de toamnă

Cuvîntul
este glonțul
cu care poeții
se împușcă
în distanțe.
Iubito,
eu n-am să-ți las
din singurătate
nici cît un bob de lacrimă,
îți las moștenire
amintirea
pe palma
unei frunze
de toamnă.

Spre un manuscris necunoscut

Noaptea poetului
e zdrențuită de stele
și nu se poate
odihni,
de aceea nu poartă
pe spate
număr de casă.
Cînd este obosit
intră într-o carte
unde stă ce stă,
apoi pleacă
spre un manuscris
necunoscut.

Defecțiune

Cuvintele
sunt tot mai grele;
de aceea
le vorbesc
din mine
și pe lângă voi
trec
tot mai încet
pentru că am
toba de eșapament
a ceasului
spartă.

Cînd ies

Înainte de-a ieși
în lume
ciocănesc
într-un contrabas.
Pe stradă
ridic pălăria
la trecerea pendulelor.
Viața
este un personaj
cu care chefuiesc.

Jurnal

Vinule, vinule, trei anotimpuri îți trebuie să ajungi la mine.

Cocoșatul

Oameni buni!
Pământul nu este rotund,
Pământul este cocoșat
și inima lui este cocoșată
și picioarele.
Spuneți copiilor,
acest cocoșat
este tare viclean,
el ia totul de la timp
și pe noi
fără să plătească.

Semnez cu ochii

Zilnic
ziua vine la mine
și-i semnez
un soare
în alb,
semnez soarele cu ochii,
de aceea domnilor,
indic lumea
cu două arătătoare.

Jurnal

Noaptea, lumina se culcă în ochii mei.

Pod peste cer

Veşnicia
este țara poezilor
și, ca să ajung
la ea,
am construit
peste cer
un pod
cu sens unic.

7/7

Plouă 7/7
zice Sf. Petru,
plouă pentru câmpie
căci am trecut
prin multe secete
și ne-am împuținat,
plouă 7/7; domnilor,
o să avem unde îngropa
Pământul.

Uniformă de toamnă

Eu port
prietenia vinului
în loc de batistă
și insomnia îmi spune
că lăutarii mei
nu sunt
cu adevărat albaștri
și în loc de epoleți
pe umeri port
două podgorii.

Jurnal, mămico

Mă scol
cu timbrele viselor
pe față.
Curăț scrumiera
după care pregătesc
o ninsoare
cu toate amănuntele
pe casa vecinului,
privesc, beau cafeaua, fumez.
Scriu:
Eminescu este împăratul Luceafărului.
Trag apusul soarelui.

Zile, provizii de iarnă

Te îndepărtezi
tot mai mult,
Cristoaso,
spre mahalaua
gîndului meu
și mă lași singur
să culeg zilele
– provizii pentru iarnă –
dar eu mai vînd
cîte una
și beau un clondir
de vin roșu.

Nebuni alcoolici în pantaloni scurți

Sub poduri
întunecate
și
răgușite
am găsit
o roată
o potcoavă
o strecurătoare
un cap de păpușă
un automat
cu încărcătorul ruginit
în care bate
un cartuș
și toate aceste obiecte
degradate social
scoase la țărnișă
seamănă cu niște nebuni alcoolici
în pantaloni scurți.

**Autorportret în alb-negru
făcut cu creionul roșu**

Dacă ar fi
să nu beau vin
păcatele religioase
m-ar considera
cub.

Dacă ar fi
să nu am
dureri de cap
șefii de stat
m-ar considera
sferă
și totul
dacă ar fi
pînă la semnarea
autoportretului.

Sunt mamă

*pentru Eva, prietena lui Adam
care a făcut dragoste
pe crucea
din câmpia șarpelui.*

Împreună
c-un fulger
m-am născut
pe mine
într-o oglindă
atârnată
sub mine,
adânc
și încă o dată
foarte adânc.

Insomniac

Înainte de-a mă naște
nu știam ce să-mi aleg,
„a fi” sau „a nu fi”
piron, plug, paiată,
război, femeie, bărbat.
OM, mi-a șoptit timpul,
dar va trebui
să consumi un diagnostic.

Rugăciuni în cruci de cristal

Eu sunt redactorul
principal
al podgoriei
multimilionar de frumoasă
și zilnic
angajez
șefi de stat
ca să servească
îngerii păzitori
– clienții calendaristici –
cu rugăciuni roșii
în cruci de cristal.

Numai vinul este însîngerat

Cînd se termină
un butoi
moare o toamnă
și moare
singură
pentru că via
nu mai are
frunze
și mă întreb
cît aer există
într-o moarte.

Tehnologia conservelor cu dublu sens

Așezat pe o cruce
fără nici un dumnezeu
cu coatele
sprijinite pe un cadou
nelustruit,
urmăresc tehnologia
conservelor
cu dublu sens,
ambalate
în certificate de naștere,
în certificate de deces.

Jurnal

Mi se tulbură crucea, de atâtea înjurături, pînă mi se toarnă vinul în pahar.

Masacrarea cu vin

Destinul meu
semnalizeaza
la stînga,
îmi iau la revedere
de la șefii de promoție,
de la nebunii alcoolici
în pantaloni scurți,
de la virginele pensionare,
de la îngerii păzitori,
termin cîteva procese verbale,
îmi inventariez averea lichidă
îmi vînd pantofii, cravata, pălăria,
achit cîteva chitanțe la spital
și încep
să mă masacrez
cu vin.

Jurnal

Cînd petrec cu ideile, noaptea, se aude în iad.

Durerea știe dinainte adevărul

Care arătător
îmi fluieră
de bine sau de rău
când arăt
îngerul păzitor
în uniformă de toamnă,
vinul?

Durerea știe dinainte
adevărul
și noaptea ca un toiag
cade peste mine.

Jurnal

*La un chef am strigat:
- Cine este frate cu mine, să greșească cu mine!*

Șamanism

Eu l-am citit pe Eminescu
Eminescu de ce să nu mă citească?
Eu l-am interpretat pe Hamlet
Hamlet de ce să nu mă interpreteze?
Eu l-am înjurat pe Kant
Kant de ce să nu mă înjure?
Dacă eu sunt făcut din lut
Lutul de ce să nu fie făcut din mine?

Jurnal

Nae Ionescu (citez din memorie): Stalin nu este ce crede el despre el, Stalin este ce cred eu despre el.

Perceptorul

Ciocănesc și intru.
Biserica e plină
de sfinți,
fiecare păcat
are reprezentantul lui.
Un paraclisier mușegăit
veghează lumînările.
Îl caut pe sfântul
Francisc de Assisi
care a plecat
să schimbe o cruce.
A venit la mine
perceptorul,
mi-a luat ultima
rugăciune din gură
și m-a dezbrăcat de locul natal.

Nevroză

Ceasurile sforăie.
Pionezele
au picioare
de păianjen,
dulapului
îi atîrnă limbi
de cîrpă.
În paner
un vierme ară
un măr galben,
viermele ară
și eu
nu pot
să adorm.

Jurnal

Sunt zile cînd mi se pare că totul este tipic, atunci cînt din butoi.

Cu uşile închise

Stimați oameni!
Vă rog să ocupați
cîte un loc
în dulapul meu,
ca să dezbatem
cu uşile închise
situația
unei cămăși de vară.
Pentru securitatea discuțiilor
la fiecare uşă
va sta
cel de-al treilea
război mondial,
în mâini
cu un buchet de flori
încărcat cu petale.

Jurnal

În acest an producția de șoareci este bună, pisica mea s-a îngrășat.

Certificat de naștere
seria V nr. 057/138015

Pe cel de-al treilea
război mondial
îl cheamă
Azorel.
Azorel dresat
cu semafoare
și soldații sunt dresați
cu semafoare
și timpul.
Azorel nu latră
dar...

Front comun

Muze,
lăsați-vă poeții
să consemneze observațiile
în condica
de sugestii și reclamații
al celui de-al treilea
război mondial,
care trage zilnic
Pacea
la gramaj.
Muze
lăsați-vă poeții
să-și exprime revolta
făcînd pipi
pe praștii și arme.

Jurnal

Azi am să las totul în voia paharelor, chiar și insomnia.

Ligheanul

Primul lighean
a fost din lut
în care creatorul
și-a spălat rugăciunea,
soarele
și-a spălat cercul
de raze,
florile
s-au spălat de culoare
și s-au șters de toamnă.
Primul lighean
a fost din lut
în care Eva
și-a spălat
păcatul.

O mașină de tocat carne

Criticului Gheorghe Mocuța

Două virgine
pensionare
și un nebun
dacă au
o mașină de tocat carne,
într-o singură zi
ar măcina
toate sistemele politice
și din terciul lor
ar construi o pasăre
cu mai multe etaje.

Orbire

Am legat
cloșca la ochi
și i-am luat
ouăle.
În locul lor
am pus-o să clocească
fructe,
din care s-au născut
viermi.

Lîngă o cruce

Lîngă o cruce
răstignită pe Dumnezeu
am găsit un soare,
soarele are la el
un singur cerc
și un singur soare,
pentru că nu știam
al cui este
l-am lăsat acolo,
de atunci
fiecare îl găsește,
dar pentru că nu știe
al cui este
îl lasă tot acolo.

Jurnal

Parcă îmi este jenă să trăiesc mai mult decît Nichita Stănescu.

Coșmar cu Paganini

2002

Moto:

*Eu nu mă laud
Eu mă bîrfesc*

Coșmar cu Paganini

Noapte de noapte
Paganini
vine la mine
și-mi concertează
dintr-o vioară
cu patru riduri
care pleznesc
unul după altul.
Cînd pleznește
ultimul rid
Paganini se retrage
și se culcă
pe aplauzele mele.

Eu

Eu nu mă laud,
eu mă bîrfesc
și cînd mă bîrfesc
ceasul crîșmei
se oprește,
atunci vine
la masa mea
Paganini
și îmi cîntă la ureche,
iar eu pustiesc
pahar după pahar.

Cînd scriu

Cînd scriu
îmi părăsesc
numele,
care rămîne pustiu
ca o secetă,
cînd scriu
muza mă așteaptă
în cuvînt
și ca să-mi nasc
umbra
îmi aprinde
o lumînare.

Țara butoaielor

Pivnița
este țara
butoaielor
în care eu
emigrez
în fiecare toamnă
împreună cu lăutarii.

Cu cravata zdrențuită

Nici un drum
nu are numărul meu
de pantofi,
de aceea umblu
hai-hui
cu speranța
în spate
ca un cerșetor
cu cravata
zdrențuită,
pe drumuri împrumutate
de destin.

În nemurirea lui blondă

Palmele mele
sînt năpădite
de aplauze
cînd vine
Nichita
obosit și palid
să se odihnească,
în timp ce eu
îi recit nescrise,
după care pleacă
în nemurirea lui
blondă.

Crîsmă

Sînt într-un tîrziu
de mîna a doua,
în jur
mișună pahare,
cuvintele
s-au dezlegat
și pe un fum vesel
Fata Morgana
cîntă în surdină.

Ora șapte

Cînd ceasul
s-a împăienjenit
la ora șapte,
cînd gîndirea
șoptește uitarea,
eu în cîrdășie
cu vinul,
dezgropăm întunericul
pînă la stele
și îl ascultăm
pe Paganini.

Eu mă cerșesc

Eu tot timpul
mă cerșesc
și nu mă primesc
că nu încap
în mica
mea aureolă
și nici
în buzunarul
Sf. Francisc.

Cunoașterea sinelui

Eu sînt
trecutul meu,
de aceea
numai trecutul
mă cunoaște,
dar sînt
și prezentul meu
cînd nopțile
mă latră
pe stradă
pentru o stea,
de pomana
trecutului.

Eu, condamnatul

Stelele calcă
pe întuneric
și este târziu.
Creionul
mi se zvîrcolește
în mână
ca o săgeată,
ca o sîrmă ghimpată
în jurul
condamnatului,
eu condamnatul
de naștere,
pe coala de hîrtie.

Zilnic

Pînă trăiesc,
zilnic
veselesc noaptea
cu vin
și lăutari albaștri,
o îmbrac
ca pe o mireasă
în lumînări aprinse,
să nu fie tristă,
mireasa mea
veselă.

De vorbă cu Dumnezeu

La miezul nopții
îngenunchez
pe o rugăciune
și vorbesc
cu Dumnezeu,
îi spun
câți enoriași
au consumat sfinții
azi
în biserica natală,
câte flori s-au ofilit
și câte păsări zboară,
iar Dumnezeu îmi poruncește:
să nu încurci
nici mâine contabilitatea.

Vagabond și Cerșetor

*Lui Florin Bănescu,
bătrînului lup
de prietenie.*

Scarpin palma dreaptă
îngerului păzitor
să cheltuiască
pentru mine
toate lacrimile,
eu vagabondul
prin poezie,
cerșetorul
prin punctuație.

Colecții

Poetul boem
are
cea mai mare
colecție
de crîșme
și lăutari,
eu umilul rob
al drumurilor
am cea mai mare
colecție
de potcoave.

Idolul

Idolul meu
este
cocoșul nopții
cu care veghez.
El
m-a învățat
că lumînarea
este litera
i
cu punct
de foc.

Un nou Esenin

Cînd intru
în crîșmă
intră cu mine
și Dracul meu Păzitor.
Paharele
sînt rugăciuni
pe care i le închin.
Dragule drac Păzitor
mai ia din cui
un cîntec,
o stepă,
un viscol,
o harmonică
și fă din ele
un Esenin,
cu care să petrec.

Din mine cad confeti

Lui Horia Ungureanu, prieten,
de pe vremea cînd punctul ochit,
era punct lovit

Un pahar gol
este mai singur
decît mine,
Sahara din el
seamă
cu portretul meu
făcut de Dali,
de aceea, Domnilor,
din mine
cad confeti.

**Eu îl ajut pe Dumnezeu
cu o rugăciune, El mă
ajută c-un destin**

În destin
am plantat
poezii
și am semănat
nedumeriri,
lacrimi,
suspine.
Doamne!
Tu ce ai plantat
și semănat
în rugăciune?

Soartă de poet și de Carte

Îmi vînd
cărțile
pe la înmormîntări,
bocitoarelor.
Din cîștig
beau un vin
ieftin
(pentru pomana
mortului)
și fumez
cîteva chiștoace
cu amicii
de la Uniune.

27, 07, 1995
Lansarea „Blestemat de cocoși”

Consecvența florii

Sfântul Francisc
de pe perete
este pătrat,
lumina
este pătrată
cuvintele,
eu
sînt pătrat,
pînă și pisica
devine pătrată
cînd intră în cameră,
numai floarea soarelui
rămîne rotundă.

Poezii nescrise

După moarte
am să public
cartea
cu titlul
„Poezii nescrise”
în care
voi necuvînta
mușenia pământului.

Timp de o lumînare

În sală
bănci
în care stau
absențele,
eu la tablă
explic
cifra șapte
timp
de o lumînare.
Pauza
este veșnică.

Nu alungați drumeții pur sînge

Nu alungați drumeții
pur sînge,
ei au
drumurile,
vînturile,
ei adoptă mănăstiri
pe care le hrănesc
cu pîine,
sare
și vin.

Am semnat un soare în alb

Din ce am moștenit
mi-am oprit
verbele
și crucea
pe care o port,
cu restul averii
am început
să înalț
biserica natală,
iar pentru rugăciuni
am semnat
un soare în alb.

Colivia cu străzi

Închideți ușa
coliviei
cu străzi,
căci n-am bani
să-mi cumpăr
pălărie
de plecare,
n-am nici buzunare
cu merinde,
închideți ușa
coliviei cu străzi,
să rămîn natal.

În podgorie

De o viață întreagă
Diavole
torn în tine
păcate
să poți vedea
și Tu
în podgorie
lăutari
în loc de ciorchini,
noaptea s-o vezi
ziuă,
luna, soare,
stelele
ochi de fecioare.

Milă

Dacă m-ai răstignit
Destinule
cu piroane
de aur
crezi că nu mă doare?
De aceea, trecătorule,
mi-am pus
coroana de spini
la piciorul crucii
ca să mă ajuți
cu o rugăciune.

Campanie

Ascult
durerea vinului
cu care împart
singurătatea
și ca să-l consolez
îi spun
tăceri,
tăceri cu semne de întrebare,
tăceri cu secunde.

Cărțile

Cărțile
ca și Dumnezeu
îmi păzesc
crucea
să nu fie
răstignit pe ea
destinul.

Slugă bogată a muzei

Eu n-am casă,
locuiesc
într-o poezie
în care a încăput
insomnia
pe care dorm,
o masă stil
cina cea de taină
unde scriu
pe felii de pâine,
în rest rafturi
pline cu cititori
și trăiesc
ca o slugă bogată
a muzei.

Cînd vor veni

Cînd vor veni
nenăscuții
și ne vor judeca
frigul din noi,
de ce am folosit
gloanțe de moarte
în loc de gloanțe
de înviere,
să ne judece
pentru măr,
atunci să avem la îndemînă
soarele de tipar
pe care să îngenunchem.

Lupta cu trecutul

Cînd intru
în trecut
mă descopăr,
pun mîna
pe o ploscă
cu vin
și încep lupta
cu amintirile,
învingător
pun poezia
în calendar,
cu roșu.

Mică rugăciune

Doamne!
La supărare
nu lăsa
sa-mi crească
valuri
în gură.

Răstignirea poetului

Strămoșii mei
sînt cuvintele,
pentru ei
am fost răstignit
pe o coală de hîrtie
și rănile mele
au pătat-o
cu cerneală.

Frumusețea învinsului

Sonetistului Viorel Gheorghiu
cu zbor spre prietenie

Poetului care intră
în cuvânt
cu ropot de tobe,
sub un curcubeu,
la sfârșitul zilei
îi stă frumos
și învins.

Părinții

Zilnic
părinții mei
sînt
soarele
și cuvintele.
La naștere
soarele
m-a înzestrat
cu umbra,
cuvintele
cu sunete,
înzestrat cum sînt
călăresc lumea
fără șa.

Bocet de frate mai mic

Cea mai mare
singurătate
pentru care sufăr
pe cruce
este Nichita
și lacrimile
palmelor mele
sînt bocet
de frate
mai mic.

Aud și văd timpul

Aud strigătul
zeroului,
văd zeroul
strigătului
ascuns în spatele
soarelui.
Frica mea latră
zeroul
care se rostogolește
tot mai tare, tot mai aproape
spre mine.

Drumul condamnării

Niciodată
nu voi uita
gustul primelor ore
petrecute
pe cruce.
Mama îmi cânta
cântece de leagăn,
mă păzea
de insomnii,
dar într-o zi
am început să fur
drumuri,
nopti și vise
și prins de singurătate
fața mea geme
sub povara lacrimilor.

Reproș

Eu n-am scaun
la cap
domnilor,
ca să nu se așeze
pe el
nebunul din mine,
eu am aureolă
pe care voi,
clevetitorilor,
n-o vedeți
pentru că nu sînteți
nici litere,
nici iubire.

Rugăciunea poetului

Literele
sînt mătăniile
mele
cu care mă rog
prin podgorii,
sub cer nescris
de stele,
pe care aștern
lumina.

La moartea unui vis

Într-o zi
mi-ai smuls
din ochi
cireșii înfloriți,
aripile păsărilor
și acum te miri
când vezi
în batista mea
pietricele
în loc de lacrimi
la moartea
unui vis.

Flori roșii în rană

Azi fierb
șapte popice
pe care le-am doborât
în pădure,
am oaspeți de seamă
la cina cea de taină
și pune-mi mamă
flori roșii
în rană.

Descoperire

În vin
e numai vin,
în durere
e numai adevăr,
în iubire,
e numai iubire,
în noapte
e numai coșmar,
în lumină
sînt numai lumînări,
în cruce
sînt numai răstigniri,
în viață
e numai moarte.

Orașul Francisc

Eu sînt
orașul Francisc
în care locuiesc
sfînții,
chefliii
și dracii,
trei etnii
care se înțeleg.
Despre mine se spune
că sînt
internațional,
din vestul infernului,
aproape de buricul
Pămîntului.

Condiment

În zilele
cu soție
și în zilele
fără soț
sînt condiment
în rețetele
singurătății.

Rugăminte pentru fiecare clipă

Mai împrumută-mi
Doamne,
cîțiva ani
cu dobîndă
de vers,
căci pe cei care mi i-ai dat
i-am cheltuit
la masa
de joc.

Întâlnire cu muza

Nu te-am văzut
de alaltă secundă,
îți dau întâlnire
în prima pagină,
vino
cu litere mari,
în loc de aureolă
c-un titlu,
eu
te aștept
c-un creion ascuțit
în mână.

Drumul fiului visător

Calul meu
răstignit
pe potcoave
îl călăresc
biciuindu-l cu o făclie
spre cel mai îndepărtat
coșmar
unde mă așteaptă
Paganini
proptit de arcuș.

Scrisoare netimbrată

Cristoaso,
îți scriu
dintr-un coșmar
de unde privesc
toamna,
cu dicționarul
tot mai pustiu
care migrează
spre uitare.

Evadare din mine

Îmi ascund
masca
în spatele
paharului de vin
și ascult
ecoul
din sfeșnicul
cu o floare.

Toamna timpul plînge

Toamna
timpul plînge
cu lacrimi
de clopote,
toamna
și alfabetul plînge,
numai vîntul
fluieră
în timp ce lipește
frunze galbene
pe dispoziția mea.

Gălăgia liniștii

În natalul meu
tic-tacurile
sînt gălăgioase,
cînd merele roșesc,
butoiul
cînd pronunță
cuvîntul tată,
bradul și brădeasa
cu lumînările
verzi,
sînt gălăgioase
și pseudonimul meu.

Singur în concertul său

Cu arcușul
pus pe urechea
dreaptă,
ascultă infernul
și când razele
încep apauzele
Paganini
Se retrage
În concertul său.

Părinte, iartă-mi

Părinte,
iartă-mi vechile păcate
căci îmi este poftă
de păcate
proaspete
precum toamnei
îi este poftă
de vin.

Pe lumînarea mamei

Într-o zi
ploioasă
pe lumînarea mamei
s-a oprit
o lumină,
pe care o privesc
ca pe o amintire.

Mersul trenurilor

Îngenuncheat
în biserică,
împreună cu lumina,
pe mașina de scris,
în fața
mersului trenurilor,
cu ochii aburiți
de păsări,
Cristoaso,
nu văd nici o plecare.

Neputința relativă

Nu pot
să ies
Cristoaso,
din afară,
tocmai fac un cocoș
nenăscut,
de zăpadă.
Vino, ieri, relativ
ca să vopsesc
creasta lui
în roșu
cu buzele
Tale.

Le trecerea medicilor

Noapte.
Fulgii
bat în singurătate
ca într-un diagnostic.
Luminile se aprind
în lumînări.
Fulgii bat
ca într-un diagnostic
la trecerea medicilor
ca prapurii spitalelor
în vînt,
în vînt de noapte.

AH!

2005

Moto:

*Îți produc fiori
focule,
cînd mă apropii
de tine,
căci te ard
flăcările mele.*

Creăție

Dumnezeu
cînd a creat
lumea,
a creat
și păsările
fără aripi,
pe care le-a denumit
POEȚII,
și le-a spus:
-Voi veți zbura
prin univers
cu imaginația,
voi sunteți
păsările mele
dragi.

Poezie, tu pasăre

Poezie
tu pasăre a mea
de noapte
cu o aripă în rai,
cu alta în iad,
te rănesc
cu versuri,
poezie, pasărea a mea
te adap în crîșme
cu lăutari,
poezie tu pasăre a mea
de noapte,
zboară-mă peste,
peste cît mai sus.

În nopțile

În nopțile
când luna
este fecioară
ciocănesc în butoi
și invit toamna
la un pahar
de tangou,
în nopțile
când luna
este gravidă
ca o monedă
îmi ciocănește
în singurătate
și mă invită
la un pahar
de vals,
în nopțile
când luna
este plecată
la nori
îmi deschid
larg singurătatea
și plec la crîșmă
să-mi număr lăutarii.

Eu mă cerșesc

Eu tot timpul
mă cerșesc
și nu mă primesc,
căci nu încap
în aureolă
și nici în buzunarul
Sf. Francisc.

Oglindă

În fiecare zi
ochii mei
mă privesc
cu jale,
atunci
mă simt părăsit
de Dumnezeu,
deși am zarurile,
unul alb,
unul negru
pregătite în mână
să le arunc
pe masa de joc.

Plimbare cu statuile

Mă plimb
cu statuile
prin parcuri,
statuile
își măsoară vârsta
cu pașii,
la șapte pași
ies numai cu bustul
din soclu,
să privească
veșnicia,
de aceea statuile
nu văd
nici lumina,
nici întunericul.

În propriul trup

În cer
nu sunt cimitire,
de aceea nenăscuții
aprend stele
pentru sfinți.

nașterea
un fel de moarte
care m-a îngropat
în propriul trup.

Înainte de coborîre

Mă urc
pe întrebările scării
să văd
ce mai suferă Cristos,
mi s-a plîns
de piroanele
vechi, uzate, ruginite,
că un înger pleșuv
își clocește întrebările
în coroana Lui.
Înainte de coborîre
mi-a încălzit iertarea
pe rana de la piept.

De pe bordul ceasului

De pe bordul
ceasului
vă arunc
lacrimi
să aveți și voi
plînsul cel
de toate zilele.
Cu puțină cumpătare
duminicile
veți fi fericiți.

Cruce elegantă

Cel mai elegant lucru
pe care îl porți
Francisc
este crucea,
îmi spune muza.
Tu porți cruce
cu rugăciuni
și întotdeauna încheiată
la toate piroanele,
în rana de la piept
porți flori proaspete,
de aceea crucea Ta
este cea mai elegantă.

Joc

Cînd joc Pămîntul
strada
îmi cîntă din cheflii,
cînd joc Pămîntul
horă
în jurul soarelui
ochii prin raze,
cînd joc Pămîntul
bunica răsună
dincolo de neam,
cînd joc Pămîntul,
pămînt.

Mă aștept

Mă aștept
cu ochii pe ceas,
mă aștept
c-un buchet
de rugăciuni
pe strada circulantă
de scări,
mă aștept
și îmi este frică
de muzica
ce mă urmărește,
mă aștept
și dacă nu vin
peste ani și ani
mă voi părăsi.

Hora biciului

Sînt
apt pentru soare
și învăț crucile
noilor născuți
să fiu
bine pregătit
cînd singur
îmi voi juca
hora biciului.

Șchiop pînă la

Sînt șchiop,
șchiop,
lovit de lumină
și noaptea
poate fi lovită
c-un trandafir
alb,
alb de alb
pînă la adînci
bătrînețe.

Spre mine

Ceasul
cu lumînări
s-a oprit.
Tăcere în cerc.
Vocalele poartă
pălării negre.
Frica se agită
și Eu
mă grăbesc
spre mine
să văd
ce mi se întâmplă.

Tăcere de lemn

Un gunoier vechi,
dar întors pe dos
la casa de modă,
o ghicitoare simandicoasă
și, domnilor,
al treilea pot fi
chiar eu,
dar s-a întâmplat
să fie unchiul
dinspre mamă,
juca cuvintele
și a rămas
o tăcere de lemn.

Chiar dacă

Sînt pariat
pe o dată,
lumea stă
în jurul calendarului
și se calcă
pe iluzii,
din gură
scot scame verbale,
luați loc
- Stimați domni,
nu vă atârnați
pietre de gât,
chiar dacă sunt
pietre prețioase.

Neregulamentar

Liniştea se plictiseşte,
linişte plictisită
cu copaci,
copaci cu păsări
surdo-mute,
pe străzi
străzi culcate pe spate
cu nasturi de piatră
şi indicatoare
pentru dureri de cap
care mă conduc
neregulamentar.

Veghe

În ochi
întunericul
îmi umblă
pe șoptite.
Veghez,
să prind hoața
care îmi fură
gesturile.
Stelele se prefac
în stele,
vântul în vânt,
de târziu
cresc geamuri
pe pereți.

Automeditat

Deși m-am automeditat
într-o ramă goală
căci putea fi ocupată
de un Sfânt,
voi îmi reproșați
că sînt meditat
de o lumînare,
ca să ocup postul
unui muritor.

În zadar

Te-am căutat
într-un car
cu fân,
(Doamne
ce naiv sînt,)
și Tu ești
într-un cîntec trist
acoperit cu armonici,
dar și păzit
de semnul exclamării
în uniformă
de țipăt.

Păpuși din cuvinte

Noapte de noapte
visez păpuși
fără abdomen,
fără organe sexuale,
păpuși din cuvinte
pe care nu le-am știut
pe vremea când trecutul
umbla înaintea viitorului.

Ah

Câteodată
ies din numele meu
și hoinăresc
prin marele vin,
unde întâlnesc
lăutari
cu viorile pline
de romanțe
și bancnote
înflorite pe arcușuri,
mă sprijin de poluare
și tot nu ajung
Fata-Morgana.

Schitul îngerilor

În mijlocul
oceanului
pe un val înalt
îngerii și-au înălțat
un schit,
lângă schit
au plantat
pomul vieții
în care ciripesc
virgule cu aripi.

Într-o zi,
cu desaga plină
de rugăciuni
m-am încumetat
să plec în genunchi
în căutarea schitului.

Inventar

Eu sînt
o ființă
de inventar,
ziua mă predă
noaptea,
noaptea
mă predă zilei
cu proces-vital,
un cap
două mîini
un trup
două picioare,
în total șase piese,
unele ciobite în scandaluri,
altele așa și așa
și tot acest inventar
cînd va deveni nefuncțional
am să-l duc
cu mine.

Eu

Am prins
muza hoinară
prin cuvintele
cu insomnii
și am înlănțuit-o
de condeiul
cu coroana bogată
în fructe cu aripi,
sub care eu
îmi desenez riduri
pe frunte.

Ateism

Nu neg,
dar nici nu fluier
la vederea unei bucurii
ascunse în pahar,
nu neg,
dar nici nu fluier
la vederea
unui sobor de lăutari,
nu neg,
dar nici nu fluier
la vederea unei hore
rupte din opinci,

neg,
dar și fluier
la vederea unui om
căzut în trunchiul
unui copac.

Rod de rugăciuni

Păsările
cîntă dimineți
cu aripile
îngenunchiate
pe răsărit,
iar ceasurile
sapă timpul
să am rod
mai bogat
de rugăciuni.

Iad sfințit

Iad sfințit
cu vin,
lăutari legați
cu cîntece,
crîșmărița care își învîrte ochii
în formă de horă
și eu la o masă
cu prenumele meu
sfînt
ciocnim norocuri.

În fiecare zi

În fiecare zi,
timpule,
mă găsești la poezie,
cu Muza
la un pahar
de spectacol,
nu mă căuta
la punct
căci vei găsi
numai absența mea
pe care am uitat-o
când m-am născut.

Cînd

Cînd sînt obosit
de odihnă, Doamne,
cînd sînt odihnit
de oboseală, Doamne,
cînd sînt verde
de frunză, Doamne,
cînd sînt rugăciune
de credință, Doamne,
lasă-mă să-ți aprind
în fiecare rană
cîte o floare.

Nunțile

Nunțile se fac
să te calci
pe picioare
cu Pămîntul,
cu cît lăutarii
cîntă mai drăcește
cu atît mai îndrăcește
mă calcă Pămîntul
pe picioare,
cu cît lăutarii
cîntă mai drăcește
cu atît mai îndrăcește
calc Pămîntul
pe picioare
și asta pînă cînd
Pămîntul transpiră anotimp
și asta pînă cînd
Eu transpir veșnicie.

Furcarul

De cînd
FURCARUL
Și-a băgat
degetele arătătoare
în ochii mei
văd bine
păcatele,
chiar dacă port
ochelari
cu vitralii.

Mască de iubire

Pe o ploaie
proptită
cu acoperișuri,
Brădeasa
se uită la Brad,
cum urcă
spre vârful cerului
să-i coboare Luna
sub Brad
sfatul pietrelor
care dezbat tăcerea,
tăcere
pentru care port
mască de iubire.

Goluri mov

O ramă
fără fagure,
fără poet
sunt goluri
în care cad
goluri mov
fără punct,
unde se pierde
țipătul,
unde se pierde
cocoșul de dimineață.

Pe semne de întrebare

Dacă te-ar vedea
una din insomniile mele
de la miezul nopții
că faci dragoste
c-un hornar galben
pe o mașină de scris
te-ar pune la colț,
Cristoaso,
în genunchi
pe semne de întrebare.

Meditez timpul

În fiecare noapte
meditez timpul
pentru câteva stele
pe care le cheltui
la cuvinte.
Îl pun să numere
cuiile potcoavelor,
să vorbească
toate păsările migratoare.
Așa, timpul
a învățat să știe
să facă timp.

Început și sfârșit

Plînsul
noului născut
este prima lui idee
despre viață,
iar punctul
între două paranteze
este ultima lui
poezie.

Maestrul

A venit la mine
cu noaptea plină
cu vin.

Are coarnele
la ultima modă,
coada foarte eleganta
și după șapte kilograme
de păcate,
m-a pus să interpretez,
pe stradă,
la dulap,
Don Giovanni.

Ionesco

Această pietricică
cu geometrie rinocieză,
aruncată într-o întrebare,
este un alt Ionesco
ce îmi pune piedici,
fără să-mi dea
restul la răspuns.

Păcat în noapte

Noaptea
arde stele
peste visele
care se mărită,
eu, nașul,
lipsește bancnote
pe crestele
lăutarilor de dimineață
și mărul pe cearșaf
devine păcat
în noapte.

Tristețe

În fiecare an
îmi cade
cîte o frunză
și tot mai puține
păsări
vin să cînte
în mine.

Aruncă-mă în mine

Vântul
îmi chinuie focul
și focul mă roagă
să-l arunc
în iad.

Focule,
iadul îmi chinuie
păcatele,
te rog
aruncă-mă din iad
în mine.

Cruce uscată

Biserica iadului
are pene mov
și este legată
de crucea
veșnic uscată,
pe care
n-a fost răstignit
nici un păcat,
credincios.

Banca Poetului

Banca Poetului
este sub mărul
încărcat
cu păcate,
unde își caută
gîndurile într-o țigară.

Și Eva
trîntește păcatele
pe tobe
cu sunet ademenitor.

Cîntec

Fiecare oră
de a mea
în păcat
are un monstru
pe care
îl înving
cu un cuvînt
bine ascuțit
pe o cruce.

Procent

Dumnezeu admite
treizeci la sută
din omenire
să fie păcătoasă,
să asculte
murmurul vinurilor, lăutarii
și să fie buni prieteni
cu crîșmărițele,
cei treizeci la sută
știu că în pustiu
numai urmele vorbesc,
de aceea Dumnezeu
admite procentul
de păcătoși.

Vin miresele

Stoluri, stoluri
vin miresele
călătoare,
stoluri, stoluri,
își aștern oboseala
la umbra florilor
și se odihnesc
pentru pețit.
Lăutarii au început
în codru
repetițiile,
ulcioarele
se împodobesc
cu vin,
opincile
se lustruiesc
cu hore
și flăcări
se încing
cu fulgere.

Strugurii

Apusul de ziuă
plouă
și strugurii
mai au puțin
pînă la butoi,
își odihnesc oboseala.
Eu înalț o rugăciune
silențioasă,
din aripi,
să nu trezesc
strugurii
care mai au puțin
pînă la butoi.
Soarele îi călăuzește,
eu cu paharul în mînă
îi păzesc.

Chiulangiul

Chiulesc
de la nopți,
paharul mă motivează,
chiulesc de la nopți
și fug cu muza
pe maidanul
colii de hîrtie
unde înălțăm voci,
poezia mă motivează.

Onomastică

De ziua
degetului meu
arătător
îi fac cadou
o armă
în care
nu știu
câți dușmani
și câți eroi
sunt în ea.

Calendar

Cînd îmi fac
o surpriză,
a doua zi
nu mai știu
cine sînt,
marți cînd mă cunosc
îmi fac o surpriză,
a doua zi
nu mai știu cine sînt,
joi cînd mă cunosc
îmi fac o surpriză,
a doua zi
nu mai știu cine sînt,
sîmbătă cînd mă cunosc
îmi fac o surpriză,
duminică îmi piaptăn
aripile în oglindă.

Înainte de culcare

Înainte de culcare
aștern muzei
mașina de scris,
îi spun noapte bună,
recit lui Dumnezeu
trei Tatăl Nostru
și mă culc
lângă insomnia mea
îmbrăcată într-o stea
cu motive poetice.

Desculța

Cine este
desculța
care se strecoară
în visul meu
călcând pe stele?
Îi văd
numai valsul
pe creionul meu
de versuri
și dimineața
citesc poezia primul,
pe care mi-a lăsat-o
pe o coală
nescrisă.

Jocul cu mărul

Împreună
cu Adam
sîntem titularii
jocului
cu mărul,
miza
cele șapte păcate,
echipamentul
o frunză de vie
și se joacă
după fluierul
Evei.

Picasso

Stau turcește
pe un gând
și admir femeia
cu sîni papali
și mă întreb
cîți bărbați
s-au sinucis
aruncîndu-se
în prăpastia
sînilor papali.

Insomnia

S-a răcit
ceasul în cameră
și insomnia
îmi tot povestește
cum va fi
cartea mea nescrisă,
cum cad frunzele
în amintiri,
cum se oglindește
mama în moarte
înainte de a veni
în rugăciunea mea
și dimineața
insomnia când răgușește
adoarme cu capul
pe somnul meu.

Caravana

Într-o zi
o barză și-a făcut cuibul
pe carapacea unei broaște țestoase,
a chemat puii
și a plecat spre țările calde,
a doua zi
altă barză și-a făcut cuibul
pe carapacea unei broaște țestoase,
a chemat puii
și a plecat spre țările calde,
a treia zi
toate berzele și-au făcut cuiburile
pe carapacele broaștelor țestoase,
și-a chemat puii
și au plecat spre țările calde,
a patra zi
a venit un vânt
și a început să clocească frunzele,
a cincea zi
a venit un alt vânt
și a mâncat frunzele copacilor,
a șasea zi
a venit al treilea vânt
și a mâncat fructele,
duminica s-a născut
decembrie, ianuarie, februarie.

Capitol biblic

Sub un pom
cu păcatele coapte
Eva își cîrpește frunza
Eva edenică
cu 24 de sîni carate,
într-un colț al timpului
Adam bea plictisit
și într-un secol de istericale
Dumnezeu
ne-a plouat
pe pămînt.

Notă:

Acest poem a fost scris de poet pe peretele unui bar din apropierea gării din Curtici, în ziua de 2 februarie 2004, la amiază, cu cîteva clipe înainte de moarte.

VINGANU, FRANCISC (1938-2004)

(pseudonimul lui **Megheș Francisc**). **Poet**. S-a născut la 6 ianuarie 1938, în comuna Vinga din județul Arad. *Părinții* : Anton și Lucia Megheș (născută Buniov), agricultori. *Studii* : școala primară și gimnaziul le-a urmat la Vinga, iar liceul, în limba bulgară, la București unde prin Mircea Micu a cunoscut boema literară. *Activitatea* : învățător la școlile din Plenița, Seceani, Vinga, Șiria, Mănăștur, Macea și la Școala cu clasele I-VIII nr. 2 din Curtici. Boem incurabil. A murit în 02.02.2004 într-un bar de lângă gara din Curtici după ce a scris pe perete poemul *Capitol biblic*. *Debut* în presă în 1972, în revista „Orizont” din Timișoara, cu poezia *Mulțumire*. A colaborat la revistele „Arca”, „Orizont”, „Luceafărul”, „Vatra”, „Poesis”, „Observator” din Munchen, „Luceafărul bulgar”, „Neuer Banater Zeitung”, „Nase snahy”. *Debutul editorial* în volum: **Acolo unde Dionysos** (1984) pentru care a primit premiul Editurii Facla. *Premii* : pentru poezie, al Filialei Arad a Uniunii Scriitorilor, 2002. *Membri* al Uniunii Scriitorilor din 1996.

C ă r ți p u b l i c a t e :

Acolo unde Dionysos, poeme, Editura Facla, Timișoara, 1984, 40 p. ;

Pasărea Van Gogh, poeme, prefată de Mircea Mihăieș, Colecția revistei « Arca », Arad, 1995, 68 p. ;

Blestemat de cocoși, poeme, prefată de Cornel Ungureanu, Editura Mirador, Arad, 1999, 64 p. ;

Coșmar cu Paganini, poeme, prefată de Gheorghe Mocuța, Editura Mirador, Arad, 2002, 76 p. ;

Ah !, poeme, Ediție postumă, îngrijită de Gheorghe Mocuța, Editura Mirador, Arad, 2005, 64 p.